

MARCEL·LÍ
BORRELL

Aquí (i ara) nostàlgia

DONCS AIXÒ

S'ha estrenat als cinemes un film que juga amb el temps i l'espai. Clar que això ja és propi de les pel·lícules, no? A *'Here'* (Aquí), es tiben, però, les costures. Adaptant l'obra homònima del ninotaire Richard McGuire, el veterà director Robert Zemeckis (Xicago, 72 anys) subverteix usos i costums. Enlloc d'armar escenes i seqüències juxtaposades, mostra que una mateixa ubicació (la sala d'estar de classe mitjana ianqui) transcorre per temps, mobiliari i personatges diferents al llarg del relat. Multivisió en panells focalitzats que omplen la pantalla, i el temps que s'estira-i-s'arronsa jugant amb el calendari: del Paleolític i els dinosaures a l'època precolombina, del Far-West i

els pells roges fins el present tot passant per la Primera i la Segona Guerra Mundial. O de com un mateix espai va mutant per obra i gràcia dels habitants, els seus desitjos, frustracions, realitats. *'Here'* em porta a recordar com uns espais que he conviscut, han canviat de funció al llarg dels anys. Quan torno al suggestiu CaixaForum Lleida, de vegades rememoro el mític Cine Viñes de la infantesa; quan penetro en l'emblanquinada Audiència Provincial del Nou Morera tinc paüra que m'assaltin jutges i fiscals kafkians; quan al carrer San Anastasio busco la casa on vaig néixer, m'ensopego amb pisos tancats i barrats. Aquí (i ara) nostàlgia.